Ч. 83. Пятниця 24 (11) цьвітня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят), о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Реформа виборча на Угорщині. — Чужі почти в Туреччині.

Wiener Allg. Ztg. доносить, що правлячі круги розпочали переговори на Угорщині в справі угоди що до підвисшення платні для офіцирів. Угода має опирати ся на слідуючих підставах: Підвисшене входить в житє з днем 1 січня 1909 а то з правосильностию назад на другу половину року 1908. Сума на ту ціль в сім році потрібна 1½ міліона корон має бути придбана через зощаджене в инших розділах буджету міністерства війни, так що тепер в сім році справа підвисшення офіцирскої платні не буде означати більшого обтяженя буджету.

Після инших часописий справа представляє ся так: В маю має відбути ся сесия делеґаций спільних, котра мала би полагодити справу офіцирскої платні. Однак та справа стрічає великі трудности з мадярского боку. Бо мадярскі політики упирають ся при своїм, що в заміну за підвисшене платні офіцирскої они мають дістати національні концесиї в спільній армії; поки що они вдоволять ся введенем мадярскої мови у внутрішнім урядованю в угорских полках та зміною хоругов і емблемів. Стілько они хотять за признане офіцирам більших платень, а решту своїх домагань они лишають на пізнійше. Колиж австрийска делеґация постановила, що не можна вязати справу виключно політичну, таку як мадярскі національні постуляти, зі справою фінансовою, якою є висиґноване гроший на офіцирскі платні, то вийшов з того трудний політичний конфлікт. — Тимчасом, для обминення трудностий, роблених Мадярами в справі підвисшення офіцирских платень, предкладають таке: З нагоди цїсарского ювилею мають офіцири дістати надзвичайну ремунерацию в висоті проектованого підвисшення пенсиї. В тій справі міністер Коритовский був вже на осібній авдиенциї у Цїсаря; відбула ся над тим також окрема нарада австрийского кабінету.

Спір між Італїєю а Туреччиною, котрий мало що не довів до демонстрациї італїяньскої фльоти воєнної при турецких берегах, а котрого причиною був опір Туреччини против заснованя пятьох італїяньских почт на турецкій територи, а іменно в Константинополи, Вальонї, Солуни і Єрусалимі, пригадав одну з турецких особливостий, якими суть чужі почти в Туреччині. Тепер єсть в Туреччині 33 австрийских почт, 34 француских, 17 росийских, 7 анґлійских, 3 італїяньскі і 1 німецка, котрі висилають листи на власний рахунок і з почтовими марками не турецкими, але дотичної чужої держави. Першу чужу почту на турецкій територіи заложила Австрия вже з початком 18-го столїтя, коли австрийский консуль в Константинополи почав на власну руку висилати до Австриї листи. Майже рівночасно република венецка заложила й собі таку почту і висилала листи дорогою морскою. В часї 18 столїтя установлено австрийскі почтові уряди в Смирнї, Солуни і инших місцевостях. В р. 1783 Росия на основі договору придбала то само право, яке відтак признано Франциї в р. 1812, Анґлиї в р. 1832 і Німеччині в р. 1870. Турецке правительство старало ся ріжними дорогами і ріжними способами о знесене тих привилеїв, котрі відбирають Туреччині часть і то досить значну власть на її власних землях, однако безуспішно. Між иншими відпоручник Туреччини старав ся о то знесене на міжнароднім конгресі почтовім в Берлинї в р. 1874, однако конґрес заявив, що не має права мішати ся в ту справу. Перед семома лїтами пробовало турецке правительство силою усунути чужинецкі почти, арештуючи на зелізничім дворци в Константинополи їх пересилки. Однако амбасадори запротестували і так лишило ся по давному, а тепер сїть чужинецких почт буде навіть розширена.

Карін Азен в небі.

(З норвеского — Івана Боєра).

(Конець).

Ті слова додали відваги Карін і она сказала:

— Коли так, то я найрадше вернула би назад на землю, бо не можу зрозуміти, длячого має Петро сам мучити ся.

Всї ангели, які довкола стояли, поглянули наляканї на Господа, бо ще нїколи не чули, аби хто, що дістав ся до раю, хотів назад вертати на землю.

Але Господь лиш усьміхнув ся і сказав:

— Хочеш, аби я волів твого чоловіка привести сюди.

— Щиро дякую за те — сказала Карін — але тоді Християн і Семен не мали би ні батька ні матери.

— Так, твоїх хлопців потребую ще на земли — сказав Господь — але щож ти хочеш?

— Чи не могла би я вернути до Азен? — спитала Карін боязко.

— Можеш — відповів Господь — але твоє тіло вже давно погребане, ти будеш все невидимою і не зможеш богато їм помогти.

— Я могла би ходити всюди за Петром і синами — сказала Карін — а колиб я то могла, буду так щаслива, як ангели тут в раю.

— Коли так, то нехай буде, як хочеш — сказав Господь. Відтак погладив єї по голові і велїв ангелови завести єї назад на землю.

* * *

Карін з радости аж не знала, що з нею діє ся, коли вертаючи з неба побачила Азен. Она пізнала дім, стайню і стодоли вже здалека. Мусїли в хатї варити, бо дим ішов з комина. Тепер попрощав єї ангел, бо могла вже сама найти дорогу.

Коли Карін прийшла близше, побачила, що то було дуже рано, бо над луками стояла мрака, а люди з косами на плечах виходили в поле. Петро вийшов зі стайнї, ведучи за собою красу корову, аби єї привязати, а відтак поніс молоко до хати. Нинї бідолаха мусїв певно сам доїти, а він не дуже був в тім вправлений.

Карін помітила, що він анї не чув анї не видів єї, але она пійшла за ним до кухнї, сїла коло печи і приглядала ся, як він підив молоко. Ішло то якось, але не так, як було треба. Она виділа, що сито не було мите і він розливав молоко по земли, та й горнець не був чистий. Дурний Петро: чиж він не розумів, що в такий спосіб молоко вскорі скисне?

Пізнійше, коли побудив дїти і помагав їм збирати ся, пійшла она за ним до комнати. Семен, молодший, спитав, чи мати вернула вже до дому, але отець відповів, аби він перестав вже раз вічно допитувати ся — мати вже прийде, скоро лиш буде могла. Карін погладила по лици Семена і Християна, але нї один з хлопців не замітили того, хоч Християн дивив ся кілька разів в ту сторону, де она стояла.

Тепер розпочало ся для Карін цїлком нове житє в Азен. Коли хлопцї ішли до ліса по дрова, ішла она за ними, аби уважати, щоби їм що злого не стало ся. Коли Петро носив сїно, она пробовала улекшити єму тягару. В ночи ходила від его ліжка до ліжка дїтий і уважала, аби не мали злих снів. Коли Петро вставав в недїлю рано, вкрадала ся в его гадки, аби постановив собі іти до церкви. Кождого дня була хвилю в стайни, аби хоронити худобу від слабости, а коли в осени прийшли ночі з морозами, виходила на поле і намавляла мороз, аби не ушкодив Петрового жита.

В зимі лучила ся Петрови орудка в містї і Карін не знала тепер що робити: Чи мала супроводити его, чи лишити ся дома при дїтях? Остаточно рішила ся лишитись дома і коли хлопцї варили собі їсти, пробовала показати їм, як мають то робити.

Коли Петро вернув до дому, був пяний і побив хлопцїв, як перше побив єї, але на другий день жалував того, як все; отже слава Богу, его совість не була ще зіпсута.

Одного дня прийшла якась чужа женщина з клунком до хати, розгостила ся на добре і обняла провід в кухни і в стайни. Карін зрозуміла, що Петро хоче знов женити ся.

Бідний — подумала — тепер мусить брати другу жінку.

Мусїла придивляти ся, як та чужа забирала єї одіж і біле і уживала єго. На весну

бо Туреччина уступила перед італіяньскими погрозами.

Австрийскі часописи доносять, що незабаром упливає дволітний реченець, в котрім на основі пакту, заключеного між короною і коаліциєю угорскою, правительство угорске мало перевести в Угорщині виборчу реформу. Партия независимости отягає ся з проектом виборчої реформи, яка позбавила би єї теперішної сили. Тимчасом в Угорщині з того приводу велике невдоволенє. Сими днями відбув ся в Будапешті конґрес социяльно-демократичної партиї з цілої Угорщини, в котрім взяли також участь делеґати з Австриї і заграниці. На тім конґресі ухвалено резолюцию, котра в острих словах виступає против правительства задля проволоки в предложеню проекту реформи та домагає ся заведеня загального, рівного і тайного права голосованя. Якби правительство мало намір завести плюральне голосованє, конґрес постановив візвати всіх робітників рільних і промислових до викликаня політичного загального страйку та вже тепер взиває орґанізацию приготовляти ся до того страйку.

Новинки.

Львів, дня 23-го цьвітня 1908

— **Іменованя.** П. Мінїстер справедливости іменував в департаменті рахунковім львівского висшого суду краєвого ревідента Кароля Крамаржевского радником рахунковим. — П. Мінїстер торговлї іменував секретаря почтового Франца Шнайдера радником почтовим, а старшого комісаря почтового Володислава Коваржика секретарем почтовим у Львові.

— **Є. Е. ВПреосьв. Митрополит** гр. Андрій Шептицкий вернув до Львова і нинї правив Богослуженє в катедральній церкві.

— **Ювилейні 10- і 20-коронівки.** З нагоди шістдесятилітного ювилею правліня Є. В. Цісаря будуть видані сего року нові золоті 10- і 20 коронівки. Обі тоті монети будуть мати по одній стороні погруде Є. В. Цісаря і слїдуючу напись: Franc. Jos. I. D. G. Imp. Austr. Rex Boh. Gall. Ill. Etc. Et Ap. Rex Hung. По другій стороні цісарский орел окружений написию: Duodecim Lustris Gloriose Per-Actis. Понизше цісарского орла буде уміщена вартість монет: 10 взглядно 20 Coronae.

Десятькоронові монети повисше того означеня їх вартости, а на ліво від орла число року 1848, на право від орла число року 1908. На 20-коронових монетах обі тоті цифри 1848—1908 будуть уміщені повисше цісарского орла з обох сторін корони. Береги обох тих монет будуть гладкі. На 10-коронівках береги будуть украшені довкола рисунком скиптра (берла) межи двома зьвіздками, а на 20-коронівках буде напись: „Viribus Unitis". Обі монети будуть зверха обведені довкола плоскими обручиками і шнурочком цяток від середини обручики. Вага, скількість чистого золота, величина і обєм тих монет не ріжнить ся в нічім від дотеперішних 10- і 20-коронівок.

— **Дрібні вісти.** В декотрих департаментах Франциї упав оногди великий сніг і настали морози. Та й з Берлина доносять також, що в цілій північній Німеччині значно постуденїло, а ві второк в полудне падав сніг. — З дому Людвики Будиньской, дозорчині дому при ул. Льва Сапіги ч. 21, щез без слїду 4-лїтний хлопець Людвик Нодель. Будиньска припускає, що дитину вкрала якась жебрачка, котра крутила ся по каменици. — З уланьскої касарні втїк оногди улан Михайло Ґалушка родом з Жардзеля, живецкого повіта. — В городі реальности при площи сьв. Юра під ч. 5 знайдено вчера два мішки, в котрих було по кілька кільоґрамів масла і пів голови цукру. Масло то і цукор, походячі очевидно з крадежі, зложено на поліциї. — Слїдство против Січиньского веде ся дальше; він стоїть тепер під строгим надзором і єму подають харч вязничий, а матїр Січиньского відставлено до вязничого шпиталю в карнім заведеню при ул. Казимирівскій. — Ві второк вечером вдарив грім в Бориславі в закіп „Дзюня", належачий до фірми „Ляндес і Ска", від чого цїлий закіп зачав горіти. Близших вістий о сій пожежи поки що нема.

— **Арештованє спільника злодіїв.** Дня 19 с. м. невислїджені доси злодії обікрали медика п. Роґальского, а між иншими забрали єму також кенґурове футро. Поліция пошукуючи за вкрадеными річами довідала ся, що їх купив Станислав Вільчиньский, ґрайзлерник при ул. Зеленій ч. 47. Зроблена у него ревізия викрила не лиш річи вкрадені п. Роґальскому, але й множество иных походячих з крадежі. Поліция забрала у него матерії, перкалї, срібні цигарниці, сукнї, лїски, полотна і т. п. Пошкодовані м[illegible]ь зголошувати ся на поліциї і там розпізнавати пропавші їм річи.

— **Страшна пригода в горальни.** В Хоцемири коло Товмача стала ся ві второк вечером в горальни, котру арендує Вайсман, страшна пригода, котра позбавила житя кількох людий а кількох поробила калїками на цїле житє. Пара в кітлї, званім бражником, висадила горішне дно, та почала викидати кипячу брагу на всї сторони. Підчас вибуху стояли коло кітла горальник і єго син, 16-лїтний хлопак, котрий практикував при батькови в горальни, касиєр і топник. Всї хотїли втїкати, але вже було за пізно, бо пара і кипяча брага заливали їх зі всїх боків. Найгірше попарило сина горальника, на котрім тїло було майже зварене так, що куснями відпадало від костий і він до кількох годин помер. Топника попарило також дуже сильно на цїлім тїлї а найбільше на голові так, що цїла голова то лиш одна червона рана і нещасливий страшно мучить ся та мабуть вже помер, бо виходу не було для него нїякого. Горальникови і касиєрови не грозить смерть, але можуть стати калїками на цїле житє. З як страшенною силою бухала пара з кітла, досить буде сказати, що досягала аж до стелї, що піднимає ся на яких 6 до 7 метрів понад кітлом, а відбившись від неї, спадала на землю і все заливала.

— **Спільник Васїньского-Снеґуцкого.** Слїдство в справі звістного вломника і розбишака Снеґуцкого і єго товаришів, котрих поарештовано, було вже скінчене а прокураторія мала вже виготовити акт обжалованя, коли нараз в місті Моґунциї в Німеччині арештовано ще одного спільника, Ґіттнера, котрого не можна було доси нїгде вислїдити. Поліция мала фотоґрафію Ґіттнера, званого також „Зльотом" або „Анґлїйцем", і розіслала копію фотоґрафії на всї сторони. Якось з початком марта одержала поліция довірочне повідомленє, що Ґіттнер перебуває в Реці у своєї любовниці, Жидівки зі Львова, котра там постійно перебуває. Тамошна поліция повідомлена о тім, не могла Ґіттнера вислїдити, аж в Моґунциї при якійсь нагоди, не знаний ще близше, арештовано Ґіттнера і при помочи фотоґрафії розпізнано в нім злочинця, пошукуваного львівскою поліциєю. Ґіттнера з кінцем сего місяця відставлять до Львова і тут буде вести ся дальше слїдство а внаслїдок того й цїла справа Васїньского-Снеґуцкого проволічє ся а до розправи мабуть не прийде скорше аж у вересни.

стали ладити ся до весїля і одного дня зійшли ся сусїди, понаносили всїляких страв і справили весїлє. Хлопцї дивились на себе налякані; они певне думали про свою матїр. Карін провела весїльну дружину до церкви, сїла там окремо в горі на хорі і приглядала ся, як Петро вінчав ся з другою.

— То справдї погано — подумала Карін — она навіть не завязала єму порядно хустки на шиї; инакше виглядало, як я то робила.

Хлопцї сидїли на долинї в церкві і приглядали ся вінчаню і Карін зійшла з хору та сїла між ними.

— Тепер може мене не буде треба в Азен — думала она — і Господь чей знов забере мене до неба. Але могло й так бути, що она буде тепер потрібнїйшою Петрови як доси і тому вернула з церкви за весїльними гістьми і лишила ся дальше в Азен.

Тепер розпочало ся для Петра инше житє. Між ним і єго жінкою приходило часто до бійки, а над хлопцями мачоха так знущала ся, що они дуже часто засипляли серед плачу.

Але Господь всьо бачив і одного дня прийшов до Карін ангел і спитав: Чи хочеш вернути до раю?

— Ах нї — відповіла Карін — менї здаєть ся, що я й там не мала би одного дня спокою, доки Петрови так веде ся, як тепер.

І она дальше лишила ся та потїшала ся, що Петро чим раз частїйше думав о ній та говорив про неї дїтям, коли мачоха того не чула.

Так минули лїта, хлопцї подоростали і пійшли на службу. Їм добре вело ся. Один оженив ся з богатою господарскою дочкою і дістав цїле велике господарство, другий взяв дївчину з грішми, так що міг справити собі човна і сїти та вести на більші розміри риболовство.

Одного дня лежав Петро в тім самім ліжку, де Карін замкнула очи, і тепер сидїла она на краю постелї і пробовала гладити єго по очах, аби він міг єї побачити. Вкінци отворив він очи і поглянув на неї. — Нї, чи то ти, Карін? — сказав. — Так, то я — відповіла — і менї здаєть ся, що тепер обоє пійдемо звідси. — Ти певна лиха на мене, що я привів до хати другу жінку? — сказав Петро сумно. — Ах, Господь певне простить тобі, так як я простила — відповіла Карін і обтерла єму чоло.

— Він вже сам до себе говорить — сказала жінка, що ходила по комнатї — найлїпше буде, коли покличемо сьвященика.

Вкінци Петро помер і міг іти разом з Карін; на дворі перед дверми ждав вже ангел, аби їх обоє забрати до раю.

Коли они явили ся перед Господом, держали ся за руки, як того дня, коли обоє стояли перед престолом.

Господь повитав їх і сказав, аби они розглянули ся по раю і вибрали собі що схотять.

Обоє пійшли за ангелом, а коли оглянувши всьо вернули, спитав Господь: А що, Петре, що ти вибрав для себе і жінки?

Петро, що вже знав, що в раю одержить кождий то, чого схоче, відповів трохи дрожачим голосом: Коли би було для нас кусник землї, де ми могли би на ново розпочати — як тодї, коли ми побрали ся з Карін, то було би для нас найбільше щастє.

Господь розсьміяв ся і сказав до одного ангела: Заведи їх на направленє поле в раю, дай їм всї знаряди, дерева на будинки і тілько землї, кілько схотять. — І ангел повів їх в зовсїм инше місце раю, де Петро побачив найлїпшу родючу землю. Ангел спитав їх, кілько землї хочуть мати.

Карін і Петро поглянули на себе. — Ах, на земли мали ми доси три корови — відповів Петро — але тут обійдемо ся двома.

І ангел дав їм тілько землї, аби мали з чого виживити дві корови, та сказав, що пізнїйше можуть ще собі добрати землї, коли схочуть.

Карін і Петро поглянули на себе і їм видавало ся, що нїколи їм лїпше не буде.

Тепер розпочали обоє працювати — як тодї, коли побрали ся. Петро копав і садив. Карін помагала єму, обоє переставали нераз, обтирали піт з лиця і глядячи на себе сьміяли ся.

І так само як тодї, коли були молоді, Петро так пильно працював, що не позваляв собі на відпочинок навіть в часї обіду і Карін мусїла виносити єму на поле полуденок в малих бляшаних горнятках.

Коли почали ставити хату, урадили, що она мусить бути така сама, як в Азен, бо може колись буде в ній весело, коли прийдуть сини. А коли мали вже кришу над головами і спочивали знов в своїм вигідним, широкім ліжку, сказали собі, що нікому в цїлім раю не єсть так добре як їм.

Може бути, що справа ще й довше потягне ся, бо коли би ще зловлено Шварцера, котрий разом з Васіньским і Шиптором втік з криміналу, та якийсь час держав ся ватаги Васіньского, то слідство продовжило би ся знову а розправу треба би знов на ще пізнійший час відложити.

† Померли: Іван Макаревич, парох Сваричева, перегиньского деканата, упокоїв ся дня 20 с. м. в 76 р. житя а 50 сьвященьства. — Вікторія з Бобровских Кисілевска, вдовиця по бл. п. о. Николаю Кисілевским, пароху в Хлібичині пільнім, коломийского повіта, упокоїла ся дня 16 с. м. в 85 р. житя в домі свого зятя о. Я. Сербеньского, пароха в Кривчи над Дністром. — Кароль Яросевич, старший радник скарбу, помер у Львові дня 21 с. м. в 58 р. житя. — Михайло Ґамский, артист польского театру у Львові, помер дня 22 с. м. в 56 р. житя.

— Дещо нового про диямантп. Анґлійскі учені Парзон і Свайнтон предложили льондоньскій академії наук опис цікавих досьвідів роблених з диямантами. Що диямант не есть нічо иншого як лиш чистий скристалізований вуголь, се знае ся від давна, але досьвіди, які робили згадані учені, представляють в своїх вислідах все-таки щось зовсім нового. До досьвідів з диямантами ужито т. зв. катодних лучів в той спосіб, що диямант уміщено в скляній рурці, з котрої витягнено воздух і при помочи дуже сильного перериваного току електричного пущено на диямант, уміщений на плитці з творила і рідиюм, катодні лучі. Диямант під впливом тих лучів ставав насамперед червоний, відтак розжарував ся аж до білости а коли ток електричний став дуже сильний, то диямант став чорний. При напруженю 11.200 вольт зачинав диямант борзо розкладати ся, здував ся значно і переміняв ся в творило, котре мае зовсім такі самі свойства як звичайний кокс. Сконстатовано, що тота дивна переміна відбувала ся при теплоті 1890 степенів.

— Звідки взяла ся наша пшениця. Вже стародавні Римляни управляли пшеницю і ячмінь, але звідки взяли ся у них тоті роди збижа, того они не знали, лиш уважали їх за дар богині рільництва Церери і длятого називали їх загально цереаліями. А всеж таки знали пшеницю вже давно перед Римлянами найстарші культурні народи. Новійші розсліди показали, що Хінці знали пшеницю вже на 3000 літ перед Христом, а Єгиптияни управляли пшеницю навіть аж на 4000 літ перед Хр. Також і в т. зв. пальових будівлях знайдено сліди, що вже в доісторичній добі уживано якогось рода пшениці на вироблюванє з неї хліба.

Теперішного нашого жита Римляни не знали а про риж знае ся, що занесли Араби з Хіни до Єгипту а після до Ішпанії. Справдешної его вітчини не знае ся. Тому, що управа пшениці розширена майже по цілім сьвіті, трудно дослідити, звідки она первістно пішла. Учені припускають на основі докладних розслідів, що вся ростинність середної Европи пішла первістно з середної Азиї. Там знаходили ся теперішні наші ростини вже тоді, коли Европу вкривав ще лід, подібно як теперішну Ґренляндию (в часі т. зв. ледової доби). Коли лід щез і настала теплійша доба, ростини з середної Азиї дістали ся на захід і тут привикали до европейского ґрунту. Між ними була й пшениця. Але ві управляли люди середної Азиї вже в тій глубокій старині, про котру істория не знае нічого. Тоті люди з первістних причин вивандрували були зі своеї вітчини до теперішної Хіни або й на захід до Єгипту та занесли до сих країв не лиш саму управу сеї ростини, але й спосіб випіканя з неї хліба. Позаяк доси не удало ся вислідити в диким стані тоті роди трав, що дають нам муку, то учені справедливо припускають, що они аж по многих тисячах літ управи прибрали той характер, який тепер мають.

— Може спустити ся.

Один париский банкір зложив у другого в присутности двох его урядників пятьдесять тисячів франків до переховання. Сховай мені — сказав він — тоті гроші, аж я верну за два місяці.

— Добре! — відповів тамтой.

По двох місяцях вертае банкір і хоче відібрати свої гроші.

— Які пятьдесять тисячів франків? — питае тамтой.

— Ну, таж тоті, що я дав тобі сховати перед моїм виїздом.

— Ти мабуть помиляеш ся. Я не знаю о тім нічого.

— А то що знов? Прецінь твої прокуристи суть сьвідками.

— Добре, то закличемо їх, коли схочеш.

Закликано прокуристів, а шеф їх питае: Чи знаете що о тім, що сей пан дав мені при вас пятьдесять тисячів франків?

Один по другім відповідають рішучо: „Ні!“

Їх шеф казав їм вийти і вдоволений відозвав ся до свого приятеля: Маеш тут твоїх пятьдесять тисячів франків. Я хотів лиш знати, чи можу на своїх людий спустити ся!

— Перші початки практики.

Практикант купецкий, що лише що вступив па практику: Від чогож маю зачинати мою роботу?

Купець: Злови кілька мух, скрути їм головки і положи їх на папір до троеня мух за виставою.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 22-го цьвітня 1908.	Платять K c	Жадають K c
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпоґ. гал. по 200 зр.	567·—	574·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	90·—	100·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	569·—	573·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350·—	400·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	110·50	111·20
Банку гіпот 4½%	99·30	100·—
4½% листи застав. Банку краев.	100·20	100·90
4% листи застав. Банку краев.	94·70	95·40
Листи застав. Тов. кред. 4%	97·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	97·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	94·30	95·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·10	98·80
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½%	100·—	100·70
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор	94·50	95·20
Позичка краев. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	96·20	96·90
„ м. Львова 4% по 200 кор.	94·30	95·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	117·—	127·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	50·75	54·55
Угорскі черв. хреста	27·80	29·80
Італіянь. черв. хр. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор.	68·—	72·—
Базиліка 10 кор.	20·—	22·—
Joszif 4 кор.	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·32	11·40
Рубель паперовий	2·51	2·53
100 марок німецких	117·40	118·10
Доляр американьский	4·80	5·—

Телеграми.

Краків 23 цьвітня. З Косцеля, маєтности ґр. Ант. Водзіцкого, наспіла тут вість, що вчера рано вибух там динаміт, підложений під двері п. Новаковского, управителя маєтности. Вибух вирвав цілі двері і кусень муру. З людий ніхто не потерпів. Жандармерия розвела слідство.

Відень 23 цьвітня. Нині розпочала ся перед трибуналом адміністрацийним розправа, визначена на два дні, в справі жалоби, яку внесла давнійша Північна зелізниця против віденьскої дирекциї скарбу з причини вимірення податку. Розходить ся о податок зарібковий, вимірений Північній зелізниці в роках 1901, 1903 і 1904 в загальній сумі около 6½ міліона.

Буданешт 23 цьвітня. Др. Векерле від'їзджае звідси нині до Відня на конференцию з бар. Беком і иншими міністрами в справі нової сесиї делеґацийної.

Темешвар 23 цьвітня. Оногди близько стациї Валькани страшенний вихор вивернув 21 ваґонів поїзду товарового, внаслідок чого настала перерва в руху зелізничім. Із самої стациї Валькани вихор рушив чотири ваґони з наборами і гнав їх через кілька стаций.

Валькани 23 цьвітня. Вежа румуньскої церкви перевернена вихром звалила ся на будинок шкільний. Близших вістий про ту катастрофу поки що нема.

Копенгаґа 23 цьвітня. В лицарскій палаті Християна VII. відбув ся вчера ґалевий обід, підчас котрого король Фридрих і король Едвард вигосили сердечні тоасти на взаїмні добрі відносини обох країв.

Петербург 23 цьвітня. Директор царского лїцея в Москві, Георгієвский, іменований помічником міністра.

Льондон 23 цьвітня. Бувший анґлійский премієр Кампбель-Баннерман був на 36 годин перед смертию непритомний, смерть наступила вчера о 9 годині 15 м. рано, внаслідок недуги серця.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00 **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·20**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·23**, 1·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, **9·20***.
З Лавочного, Калуша, Борислава: **7·29**, **11·50**, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·35**, 8·40 **2·45**, 6·15*, 7·30*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·08, **2·32** 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·35**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·36, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

За редакцию відповідае: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).